

Oud-keeper Aldo Swager: „Muziek was mijn brug naar een nieuwe periode.” FOTO MARIJN VAN RIJ

Bluesgek buiten de zestien

Tussen de palen leerde oud-doelman Aldo Swager lessen die hem nog altijd van pas komen. Op het bluespodium.

WIEBEREN ELVERDINK

Een plek in de schijnwerpers was Aldo Swager wel gewend. Hij deed het niet in zijn broek bij de aanblik van tienduizenden schreeuwende voetbalsupporters. Plukte hij een bal uit de kruising. Dat was zijn werk.

Maar dit was andere koek, hier, in deze broeierige kroeg in Memphis, de bakermat van de blues. Op het punt om ten overstaan van enkele tientallen stuks joelend barvolk onvervalst rauwe klanken te brengen, zijn gitaar in de aanslag.

„Vergeet niet: de blues is hún muziek hè? Die mensen ademen blues. Ik heb me nederig opgesteld. Ik zei: ik voel me vereerd dat ik als Nederlander voor jullie mag spelen. Maar ik vond het tegelijk zó spannend.”

De oud-keeper van Heerenveen, Twente en Veendam, goed voor 271 officiële wedstrijden, glundert als hij terugdenkt aan zijn muzikale reis door Amerika, vorig jaar. „Ze stonden op de banken. Fan-tas-tisch.”

Feitelijk gezien is Swager een musicerende ex-profvoetballer. „Maar ik vind het een groot compliment als mensen me puur zien als muzikant. Niet meer die voetballer. Dat is geweest.”

Vrijdag kwamen beide werelden echter even dichtbij elkaar. Swagers eigen band Red Hot and Blue trad op in café It Houtsje in Heerenveen. Terug in de plaats waar hij tussen 1985 en 1996 keepte.

De muziek was nooit ver weg, ook niet in zijn voetballeven. Logisch: Swager (47) groeide op met de platenpeler aan. Zijn vader, een in Emmen gevestigde architect en muziekfreak, voedde hem met mannen als John Lee Hooker en Charlie Parker.

Swager deed wat puberende muzikliefhebbers destijds deden: hij nam een gitaar en ging in bandjes spelen. Jimi Hendrix en Stevie Ray Vaughan groeiden uit tot zijn idolen.

Maar de geboren Rodenaar kon toevallig ook nog heel knap voetballen. Een andere cultuur. Waar sommige muziekvrienden een spuit heroïne in hun arm zetten en opgingen in de „excessen van de rock-'n-roll”, stortte Swager zich op een carrière als profkeeper.

Niet te combineren met het spelen in een bandje, maar Swager hield de gitaar aan zijn hart. Letterlijk. Op zijn kamer bleef hij pingelen.

Muziek was onmisbaar in die tijd. „Het gaf me energie. Als we een wedstrijd hadden verloren, vond ik het heerlijk om op weg naar huis de volumeknop van de autoradio helemaal open te draaien. En eenmaal thuis mijn gitaar te pakken.”

Met zijn teamgenoten sprak hij er niet veel over. Des te groter was de verbazing, toen Swager op een besloten feestje ter ere van de promotie naar de eredivisie in 1991 de gitaar van de ingehuurd liedjeszanger overnam en zelf de show stal.

En ooit zat hij in een tv-programma van Veronica in een band met

collega-keeper en oud-international Hans van Breukelen. „Die speelde accordeon.” Opvallend, volgens Swager: als profvoetballers dan toch musiceren, dan zijn het vaak de doelmannen. „Oscar Moens speelt piano en Ronald Waterreus drumt.”

Toch zijn ze vreemde eenden in de bijt, musicerende voetballers. „Het zijn twee werelden. Een sporter is vooral bezig met zijn fysiek”, verklaart Swager. „Met structuur. Een muzikant moet het meer hebben van intuïtie, van creativiteit.”

Nadat hij - geplaagd door blessures - in 2003 een punt zette achter zijn carrière, kwam de sluimerende bluespassie echt tot ontploffing. „Ik had een versleten heup, een kapotte achillespees, maar ik kon wel mu-

ziek maken.” Hij greep elke gelegenheid aan om te spelen. „Ik had na het voetbal iets anders nodig om me op te richten. Muziek was mijn brug naar een nieuwe periode. Het maakte me gelukkig. Nog steeds.”

Swager verloochent zijn voetbalverleden niet. „Ik heb het afgesloten, maar ik ben niet helemaal op nul opnieuw begonnen. Ik heb veel uit de voetballerij meegenomen.” Sterker: het voetbal heeft Swager tot de muzikant gemaakt die hij nu is. Vastberaden. In staat zich helemaal te geven. Onder de lat heeft hij geleerd alles los te laten.

„Weg met je gedachten. Je hoofd moet leeg. Dit is het moment. Nú moet je ervoor gaan. Dat is op het podium net zo.”

Swager met Maarten de Jong (links) en Dennis Bergkamp. FOTO ANP

Voetbal heeft Swager tot de muzikant gemaakt die hij nu is